

2022. január 30.
Évközi 4. vasárnap

Az Úr küldetése

Az ószövetségi idők prófétáihoz hasonlóan Jézus is megtapasztalta annak sajnálatos igazságát, hogy „egy próféta sem kedves a maga hazájában.”

Ezt az igazságot bátran ki is mondta a názareti zsinagógában, miként erről a mai vasárnap evangéliumában olvassunk. A mondást tehát Jézus önmagára vonatkoztatja. Az ő életét és sorsát is a mennyei Atyától való küldetés határozta meg. Bár a nép ámulattal hallgatta tanítását, a vezetők részéről folyamatos ellenségeskedéssel találkozott. Mindennek ellenére hűségesen teljesítette küldetését a végsőkig, haláláig. A korábbi idők prófétái ugyanezt tapasztalták: a kezdeti lelkesedés után hamar jött az elutasítás.

A tanító személyének elutasítását az általa mondott tanítás visszautasítása követi. Nem akarják elfogadni, hogy itt és most megvalósult a prófétai szó, nem értik meg, hogy eljött az a „ma”, amiről Jézus beszél. Ők a távoli jövőben képzelik el a beteljesedést és nem most, nem a jelenben.

Jézus szavaival kapcsolatban azonnal észrevesszük, hogy nem csak saját sor-

sáról és nem csupán a múltból beszél, hanem a jövőről is, tanítványainak sorsáról. Krisztus követői sokszor élték át a visszautasítást és az üldözést. Az egyházellenes támadások célpontjai sok esetben az egyházi vezetők és a papok voltak. Bár a forrongó időkben egyesek a megalkuvást választották, mégis sokan még az életüket is feláldozták hitükért. Hűségesek maradtak a meghíváshoz, amely eldöntötte életük sorsát.

Az irgalmasság útján

Urunk, Jézusunk, lelkesen hallgatjuk szavaidat, s készek vagyunk arra, hogy téged követve megvalósítsuk mindazt, amit kérsz tőlünk.

Te azt tanítod, hogy az üdvösségre minden ember meghívást kap, és mindenki elnyerheti azt, aki megtér, azaz elhagyja a bűn útját és hisz benned, az üdvösség egyedüli közvetítőjében. Szavad valóban örömhír, az üdvösség tanítása, igazság, amely az örök élet felé vezető utat mutatja meg. Te az irgalmasság gyakorlását várod tőlünk. Boldogan és nagy lelkesedéssel indulunk az irgalmasság útján, s tudjuk, hogy neked segítünk minden emberben. Taníts minket aláazatra, hogy az irgalmasság gyakorlását mindig szolgálatnak tekintsük!

Az Atya küldötte

Szent Lukács evangélista úgy helyezi el írásában a názareti zsinagógában való tanítást, mint amely megnyitja Jézus nyilvános működését. Beköszöntött az üdvösség ideje, eljött a messiási idő, Jézus személyében valósulnak meg a prófétai jóvendölések.

A hallgatóság csodálkozását az váltja ki, hogy Jézus egyértelműen kijelenti: az ő személyével és az ő személyében valósul meg az egykori jóvendölés. A názáretiek, akiknek körében felnevelkedett, erre igazán nem számítottak. Ők csak az „ács fiának” gondolták Jézust, s mit sem tudtak arról, hogy ő a mennyei Atya küldötte. Hallottak már Jézus csodáiról, amiket más városokban, többek között a közeli Kafarnaumban tett, s most azt akarják, hogy az ő körükben is tegyen csodákat, amelyek imént mondott szavait, kijelentését igazolják. Jézus azonban nem tesz csodát, s nyilvánvalóan ez lehet az egyik oka a szembefordulásnak. A másik ok pedig az lehet, hogy Jézus olyan kijelentéseket tesz, amelyek arra utalnak, hogy az üdvösség nem csak Izrael népének szól, hanem a pogány népeknek is.

A kezdetben barátságos fogadtatás után e kijelentések ellenséges hangulatot keltenek, s azt eredményezik, hogy Jézus életére törnek. Mindez előrevetíti Jézus sorsát, az ő végső elutasítását, amikor Jeruzsálemben életére törnek, halálra ítélik, kiviszik a városon kívülre, fel a Golgota hegyére, hogy keresztre feszítsék.

Most azonban még nem tudják Jézust bántalmazni, mert nem jött el az ő ideje, s egyszerűen eltávozik.

Évközi 4. vasárnap	Hétfő	Kedd	Szerda	Csütörtök	Péntek	Szombat	Évközi 5. vasárnap
Jer 1,4-5.17-19 1Kor 12,31 - 13,13 Lk 4, 21-30	2Sám 15,13-14.30; 16,5-13a Mk 5,1-20	2Sám 18,9-10.14b. 24-25a.30-19,3 Mk 5,21-43	Urunk bemutatása Mal 3,1-4 v. Zsid 2,14-18 Lk 2,22-40	1Kir 2,1-4.10-12 Mk 6,7-13	Sir 47,2-13 Mk 6,14-29	1Kir 3,4-13 Mk 6,30-34	Iz 6,1-2a.3-8 1Kor 15,1-11 Lk 5,1-11